

Arrest

nr. 72 446 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. BORREMANS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun en bent u in het bezit van het Afghaanse staatsburgerschap. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig uit het district Deh Bala dat gelegen is in de Afghaanse provincie Nangarhar.

Op 28 oktober 2008 diende u in België een eerste asielaanvraag in waarbij u verklaarde in Peshawar (Pakistan) geboren te zijn. Uw vader N. K. S. (...)i was het hoofd van de bewaking van de Afghaanse politicus M.(...). Ongeveer vijftientig jaar geleden verhuisde uw familie van de provincie Nangarhar in Afghanistan naar Pakistan. Uw vader hield op een bepaald moment op met zijn politieke en militaire

activiteiten en werkte voortaan in de bouw. U hielp hem daarbij. Begin 2008 achtte uw vader de tijd gekomen om naar Afghanistan terug te keren. Met de hele familie gingen jullie in Garkhaley (district Deh Bala, provincie Nangarhar), het dorp vanwaar uw familie afkomstig is, wonen. Uw vader wou deelnemen aan de komende verkiezingen en vroeg er de steun van de ouderen. Op een nacht werd uw vader door de Taliban ontvoerd. U contacteerde M.A.R.J.(...), een vriend van uw vader, die naar het districtshoofd stapte. Het hoofd van het district zei niets voor jullie te kunnen doen en men raadde jullie aan naar Peshawar terug te keren. In Peshawar werd ook M.A.R.J.(...) door de Taliban ontvoerd. Uw oom vreesde dat u hun volgende slachtoffer zou worden en regelde uw reis naar Europa. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u naar België. U legde enkele documenten voor die uw asielrelaas moeten staven. Het betrof uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), 21 foto's waarop vooral uw vader te zien is, de partijkaart van uw vader, een certificaat van de hand van M.(...), enkele artikels uit Pakistaanse kranten en een brief van de ouderen van de etnische raad van Shinwari.

Op 6 maart 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw asielrelaas en omdat u bedenkelijke verklaringen niet toelieten dat het CGVS een correct zicht kon verwerven op uw eventuele verblijfsstatus in Pakistan. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waar men eveneens tot de slotsom kwam dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. De Raad hechtte evenmin geloof aan uw bewering Afghaan te zijn. De beslissing van het CGVS werd vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 19 mei 2009.

Op 23 juni 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van die asielaanvraag, stelt u België nooit te hebben verlaten sinds uw aankomst in oktober 2008 en legde u een brief neer van M.(...). Gezien u hiermee echter geen nieuwe elementen naar voren bracht werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Op 12 augustus 2009, 8 september 2009, 13 oktober 2009, 20 november 2009 en 22 december 2009 diende u respectievelijk een derde, vierde, vijfde, zesde en zevende asielaanvraag in waarbij u stelde België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in oktober 2008. Er werd telkenmale door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten om deze asielaanvragen niet in overweging te nemen.

Op 15 februari 2010 diende u een achtste asielaanvraag in waarbij u stelde België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in oktober 2008 en u legde een DVD aangaande uw problematiek voor alsook kopieën van een dreigbrief van de Taliban en een petitie van dorpsoudsten. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat u deze zaken al veel eerder had moeten voorleggen en besloot uw achtste asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Na een hongerstaking diende u op 24 december 2010 uw huidige en tevens negende asielaanvraag in. U blijft bij dezelfde verklaringen die u eerder al aflegde. U verklaart dat u veel zou kunnen vertellen over uw district en provincie in Afghanistan en dat u daardoor zou kunnen bewijzen dat u van daar bent. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u volgende stukken voor: een brief van Prof. S.A.(...), een dvd-opname (televisie-interview), een verzoekschrift van de dorpsoudsten naar de districtschef en een dreigbrief van de Taliban plus de beëdigde vertalingen ervan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de status van subsidiair beschermde is enerzijds dat aan de documenten die u in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen voorlegde geen objectieve bewijswaarde kan toebedeeld worden wat betreft de kern van uw asielrelaas en anderzijds dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te veranderen. Meer nog, de door u neergelegde stukken bij uw huidige asielaanvraag bevestigen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Zo valt er in het door u neergelegde verzoekschrift van de dorpsoudsten dat gericht is aan de districtschef te lezen dat de Taliban herhaaldelijk geprobeerd hebben om u, K.K.(...), te ontvoeren terwijl u bij uw eerdere asielaanvragen nooit gewag heeft gemaakt van het feit dat de Taliban al herhaaldelijk zouden geprobeerd hebben om u te ontvoeren. Dat dit gegeven nu plots opduikt in de door u

voorgelegde brief terwijl u het zelf nooit vermeld heeft toont het ongeloofwaardige en opportunistische karakter van de brief aan. Mochten de Taliban in het verleden werkelijk herhaaldelijk geprobeerd hebben u te ontvoeren kon het CGVS in alle redelijkheid verwachten dat u dit al zou vermeld hebben bij uw eerste asielaanvraag.

Wat het televisie-interview met M.A.R.J.(...) betreft dient eveneens opgemerkt te worden dat het eerder geënceneerd en bovendien weinig plausibel overkomt. Zo stelt M.A.R.J.(...) herhaaldelijk dat hij ontvoerd werd door de Taliban omwille van losgeld maar verklaart hij tegelijkertijd in datzelfde televisie-interview dat de voorwaarde voor zijn vrijlating was ù uit te leveren aan de Taliban. Als ze hem enkel zouden vrijlaten als hij u zou uitleveren aan de Taliban houdt het weinig steek dat ze hem toch tegen betaling van losgeld hebben vrijgelaten. Bovendien verklaart ù dat M.A.R.J.(...) ontvoerd werd door de Taliban omdat hij u geholpen had (CGVS 4 maart 2011,p.5), hierbij dient echter opgemerkt dat hij dat zelf niet opgeeft als reden voor zijn ontvoering. De enige redenen die hij opgaf voor zijn ontvoering tijdens het televisie-interview waren enerzijds het losgeld en anderzijds het feit dat hij u zou moeten uitleveren aan de Taliban, dus níét omdat hij u zou geholpen hebben. Bovendien houdt het ook geen steek dat M.A.R.J.(...) zegt dat hij u niet kon overdragen aan de Taliban omdat u al vertrokken was uit Afghanistan. Volgens uw verklaringen (CGVS 17 december 2008 p.6) werd M.A.R.J.(...) immers ontvoerd door de Taliban in Peshawar, Pakistan terwijl u zich ook nog in Pakistan bevond en het bijgevolg theoretisch wel mogelijk zou geweest zijn u aan de Taliban in Pakistan uit te leveren of uw verblijfplaats te 'verklikken'. Overigens verklaarde M.A.R.J.(...) dat uw vader ook aan de Pakistaanse Taliban overgedragen was. Het feit dat hij verklaarde dat u niet kon uitgeleverd worden aan de Taliban omdat u Afghanistan al verlaten had houdt bijgevolg evenmin steek gezien u zich toen wel in Pakistan bevond en u daar had kunnen uitgeleverd worden aan de Taliban. Aan de waarachtigheid van dit televisie-interview kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden.

Ook bij de door u neergelegde brief van Prof. S.A.(...) kunnen er kanttekeningen geplaatst worden. In eerste instantie valt het op dat de brief zeer vaag blijft over de gebeurtenissen waarmee uw familie zou geconfronteerd zijn, getuige hiervan onder andere de bewering: '...the family was victimized and mistreated by the Taliban in various ways...'. Er wordt in het geheel niet ingegaan op de concrete vervolgingsfeiten die uw familie zou ondergaan hebben. Het is in dit kader dan ook weinig aannemelijk dat Prof. S.A.(...) niet eens vermeldt dat uw vader - zijn vroegere naaste medewerker - ontvoerd werd door de Taliban en nog steeds spoorloos is. In deze brief valt ook te lezen dat Mr. S.(...) (uw vader) en zijn familie sterke tegenstanders waren van het repressieve Talibanregime en ze de lokale bevolking hielpen waardoor ze op verschillende manieren mishandeld werden door de Taliban. Nochtans was uw familie ten tijde van het Taliban regime in Afghanistan (1994 tot eind 2001) gevestigd in Pakistan. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS in 2008 immers dat uw familie ongeveer 25 jaar geleden naar Pakistan immigreerde, dat u in Peshawar geboren werd en u later slechts vier maanden hebt doorgebracht in Afghanistan. Hoewel u verklaarde dat uw vader af en toe naar Afghanistan reisde vanuit Pakistan valt de bewering van Prof. S.A.(...) in de brief over het feit dat uw familie de lokale bevolking bijstond onder het zware Talibanregime helemaal niet te rijmen met het feit dat jullie gedurende het ganse Taliban-tijdperk in Afghanistan in Peshawar, Pakistan woonachtig waren. Er rijzen dan ook ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van deze brief.

In het licht van het voorgaande kan men ook genoegzaam besluiten dat er weinig objectieve bewijswaarde kan gehecht worden aan de dreigbrief van de Taliban die u voorlegt. Het is overigens ook zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Het is verder ook opmerkelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag in 2008 verklaarde dat u alles bij elkaar vier maanden in Afghanistan heeft verbleven terwijl u nu verklaart dat u zes à zeven maanden in Afghanistan heeft verbleven. Gezien deze zaken nog niet zo ver in het verleden liggen en gezien het de enige keer was dat u zo een lange periode in Afghanistan verbleven heeft zou men toch kunnen verwachten dat de duur van uw verblijf beter in uw geheugen zou gegrift staan. Als u hiermee geconfronteerd wordt zegt u dat u nooit zei dat het maar vier maanden waren. Gezien u tijdens het gehoor in 2008 echter herhaaldelijk verklaard heeft dat u maar vier maanden verbleven heeft in Afghanistan kan uw verschoningsgrond niet aanvaard worden.

Wat betreft het feit dat u stelt dat u veel zou kunnen vertellen over uw district en provincie in Afghanistan en dat u daardoor zou kunnen bewijzen dat u van daar bent dient opgemerkt te worden dat de gretigheid waarmee u erover wilt vertellen er in het licht van de andere vaststellingen eerder op wijst dat u

recentelijk meer kennis over die regio verworven heeft. U woonde er in totaal - afhankelijk van uw verklaringen bij uw eerste en latere asielaanvragen - tussen de vier en de zeven maanden. Er kan aldus niet worden uitgesloten dat de kennis over de regio vanwaar u afkomstig zou zijn in Afghanistan en die u bij uw huidige en negende asielaanvraag zou kunnen demonstrenen ingestudeerd is.

Bovendien wil het CGVS in herinnering brengen dat bij de vorige weigeringsbeslissingen niet enkel uw asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden doch er werd ook geen geloof gehecht aan uw verblijf in Afghanistan en er werd vastgesteld dat u geen zicht bood op uw reële situatie in Pakistan. In beroep werd overigens door de Raad vastgesteld dat er ook geen geloof kon gehecht worden aan uw Afghaanse nationaliteit.

De vaststelling dat opnieuw geen geloof kan worden gehecht aan de door u neergelegde documenten en aan uw verklaringen, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid daardoor, laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielaanvraag en laten niet toe uitsluitend te geven over uw Afghaanse afkomst en nationaliteit. Bijgevolg kan u op basis hiervan evenmin de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Andermaal moet opgemerkt dat uw verklaringen het CGVS niet toelaten een correcte inschatting te maken van uw eventuele nood aan (subsidiaire) bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (verder vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsmede een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker beroept zich verder nog op een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 december 2008 en op 4 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat verzoeker bij de zeven andere asielvragen die hij heeft ingediend de mogelijkheid heeft gehad om documenten neer te leggen. Tijdens beide gehoren was hij in het gezelschap van een tolk die het Pashtou machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van het proportionaliteitsbeginsel zonder te concretiseren wat dit beginsel inhoudt, en hoe de bestreden beslissing het zou schenden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) twee overwegingen heeft waar hij zich op steunt om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Er zou enerzijds geen objectieve bewijswaarde aan de door verzoeker neergelegde documenten kunnen gegeven worden. Anderzijds zou verzoeker geen nieuwe elementen toevoegen die in staat zijn om de genomen beslissing te veranderen.

Verzoeker vangt zijn verzoekschrift aan met het geven van een theoretische uiteenzetting over het begrip "gegronde vrees voor vervolging". Verzoeker verwijst hierbij naar de UNHCR *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugiés au regard de la convention de 1951 et du protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés"* van januari 1992 alsook artikel 4.3 en 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Met betrekking tot de UNHCR-proceduregids waar voerzoeker naar verwijst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1

van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoeker aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoeker beroept zich op geen dergelijke schending.

Verder is het ook zo dat het geven van een algemene theoretische uitleg of het louter verwijzen naar nationale of internationale rechtsregels niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker dient hiervoor met concrete inhoudelijke argumenten te komen die op zijn individuele situatie van toepassing zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De verzoekers vrees moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker meent dat hij een omstandige beschrijving van de feiten heeft gegeven die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op het lopen van ernstige schade. Verder zijn er geen hiaten en tegenstrijdigheden te vinden in verzoekers relaas. Verzoeker heeft daarbovenop ook enorme inspanningen geleverd om documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Verzoeker meent dan ook dat hem minstens het voordeel van de twijfel gegund zou moeten worden. Omdat de motieven op grond waarvan de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen, de bestreden beslissing niet in rechte kunnen schragen, meent verzoeker dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Verzoeker stelt dat uit de dreigbrief aan de inwoners van het district Haskamina (stuk 10) duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn vader nog steeds als handlangers van de nieuwe Afghaanse regering, en dus tegenstanders van de Taliban, worden gezien. Ook uit het interview op de televisie met M.A.R.J.(...) (stuk 11) blijkt de gegronde vrees voor vervolging volgens verzoeker. Verder legt verzoeker nog een brief van professor S.A.(...) (stuk 12) neer, waarin te lezen is dat verzoeker en zijn familie slachtoffer zijn geweest van de Taliban en verschillende keren mishandeld werden door de Taliban. Verzoeker verwijst ook nog naar een verzoekschrift van de dorpsoudsten van de Shinwari-stam dat gericht is aan de

districtschef (Stuk 13). Hierin staat vermeld dat de Taliban reeds meerdere malen verzoeker heeft proberen te ontvoeren.

Verzoeker meent dat deze documenten aantonen dat verzoeker vrees voor vervolging gegrond is en nog steeds actueel. Verder zou het feit dat verzoekers vader ontvoerd is door de Taliban en nog steeds wordt vastgehouden, reeds voldoende zijn om te besluiten dat verzoekers vrees om zelf ontvoerd te worden, of erger, gegrond is.

Bovendien wijst verzoeker nog op het rapport van de UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 (stuk 14). Dit rapport wijst op de toenemende onrust in Afghanistan en op de vervolging door anti-regeringstroepen van personen die samenwerken met de regering, of deze steunen. De UNHCR benadrukt bovendien dat ook familieleden van vermeende aanhangers van de regering vaak het doelwit zijn van aanslagen door de Taliban.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Op grond van deze factoren zou volgens verzoeker besloten moeten worden dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag en zou hem de vluchtelingenstatus moeten toegekend worden, of toch minstens de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt bovendien dat er niet redelijkerwijze kan betwist worden dat hij in Afghanistan verbleef voor hij naar Europa vluchtte. Hij beschikt namelijk over een *taskara* (stuk 15) en in het verzoekschrift van de dorpsoudsten (stuk 13) wordt vermeld dat N.K.S.(...) (verzoekers vader) en K.K.S.(...) (verzoeker) inwoners zijn van het dorp Gharghaley, gelegen in het district Haskamina in de provincie Nangarhar.

De Raad is van mening dat verzoeker zijn identiteit en zijn recent verblijf in Afghanistan niet met zekerheid aantoont. Zoals blijkt uit de CEDOCA-informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd is de betrouwbaarheid van Afghaanse identiteitsdocumenten ‘erg onzeker’. In deze “subject related briefing” over valse documenten en corruptie in Afghanistan worden *taskara*’s aangehaald als één van de voorbeelden van documenten die eenvoudig en tegen relatief lage prijzen kunnen bekomen worden in Afghanistan en op de zwarte markt in, onder andere, Peshawar. Ook aan authenticiteit van het verzoekschrift waar verzoeker naar verwijst kan getwijfeld worden zoals hieronder zal uiteengezet worden.

Verzoeker vindt dat de bestreden beslissing volstrekt ten onrechte stelt dat de documenten die hij neerlegt geen objectieve bewijswaarde hebben.

Over het verzoekschrift van de dorpsoudsten (stuk 13) stelt verzoeker dat het dateert van na dat hij uit Afghanistan gevlucht is, en dat hij bijgevolg hier niets kon over zeggen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. De dorpsoudsten ontvangen verder nog regelmatig brieven van de Taliban (stuk 10), waarin ze naar verzoeker vragen.

Het verzoekschrift waar verzoeker naar verwijst spreekt over het feit dat de Taliban al meerdere pogingen gedaan zou hebben om verzoeker te ontvoeren. Verzoeker kan het feit dat hij dit niet vermeld heeft in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet weerleggen door te stellen dat hij reeds het land verlaten had toen deze pogingen tot ontvoering zich voordeden. De Taliban zou namelijk geen pogingen tot ontvoering hebben kunnen ondernemen van iemand die niet aanwezig is op de plaats waar de poging zich voordoet. De bewoordingen impliceren tevens dat de verscheidene pogingen om verzoeker te ontvoeren de rede zijn waarom verzoeker zijn land van herkomst diende te verlaten. Aan dit verzoekschrift kan bijgevolg geen bewijswaarde toegekend worden.

Vorst dient er volgens verzoeker wel degelijk geloof gehecht te worden aan de waarachtigheid van het televisie-interview met M.A.R.J.(...) (zie stuk 11). Ten eerste wenst verzoeker op te merken dat het geenszins ongewoon is dat de Taliban de ontvoerde eerst verzoekt om hen een bepaalde persoon uit te leveren in ruil voor zijn vrijlating om vervolgens, wanneer blijkt dat de persoon waarvan de uitlevering wordt gevraagd niet kan worden uitgeleverd, de vrijlating afhankelijk te maken van het betalen van

losgeld. *In casu* kon M.A.R.J.(...) verzoeker niet uitleveren aan de Taliban, ook niet aan de Pakistaanse Taliban, aangezien verzoeker Pakistan had verlaten binnen de 2-3 dagen na de ontvoering van M.A.R.J.(...) en naar Europa was gevlucht. Verzoeker vervolgt dat M.A.R.J.(...) door de Taliban is ontvoerd nadat hij informatie was gaan inwinnen over de ontvoering van verzoekers vader. Aldus is het volgens verzoeker overduidelijk dat M.A.R.J.(...) werd ontvoerd omdat hij een goede vriend was van verzoekers vader en omdat de Taliban op die manier toegang kon krijgen tot en informatie kon verwerven over verzoeker.

Over het televisie-interview met M.A.R.J.(...) stelt de bestreden beslissing: *"(...)Wat het televisie-interview met M.A.R.J.(...) betreft dient eveneens opgemerkt te worden dat het eerder geënceneerd en bovendien weinig plausibel overkomt. Zo stelt M.A.R.J.(...) herhaaldelijk dat hij ontvoerd werd door de Taliban omwille van losgeld maar verklaart hij tegelijkertijd in datzelfde televisie-interview dat de voorwaarde voor zijn vrijlating was ù uit te leveren aan de Taliban. Als ze hem enkel zouden vrijlaten als hij u zou uitleveren aan de Taliban houdt het weinig steek dat ze hem toch tegen betaling van losgeld hebben vrijgelaten. Bovendien verklaart ù dat M.A.R.J.(...) ontvoerd werd door de Taliban omdat hij u geholpen had (CGVS 4 maart 2011,p.5), hierbij dient echter opgemerkt dat hij dat zelf niet opgeeft als reden voor zijn ontvoering. De enige redenen die hij opgaf voor zijn ontvoering tijdens het televisie-interview waren enerzijds het losgeld en anderzijds het feit dat hij u zou moeten uitleveren aan de Taliban, dus niét omdat hij u zou geholpen hebben. Bovendien houdt het ook geen steek dat M.A.R.J.(...) zegt dat hij u niet kon overdragen aan de Taliban omdat u al vertrokken was uit Afghanistan. Volgens uw verklaringen (CGVS 17 december 2008 p.6) werd M.A.R.J.(...) immers ontvoerd door de Taliban in Peshawar, Pakistan terwijl u zich ook nog in Pakistan bevond en het bijgevolg theoretisch wel mogelijk zou geweest zijn u aan de Taliban in Pakistan uit te leveren of uw verblijfplaats te 'verklikken'. Overigens verklaarde M.A.R.J.(...) dat uw vader ook aan de Pakistaanse Taliban overgedragen was. Het feit dat hij verklaarde dat u niet kon uitgeleverd worden aan de Taliban omdat u Afghanistan al verlaten had houdt bijgevolg evenmin steek gezien u zich toen wel in Pakistan bevond en u daar had kunnen uitgeleverd worden aan de Taliban. Aan de waarachtigheid van dit televisie-interview kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden.(...)"*. De Raad meent dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk is. Verzoeker probeert duidelijk een post factum verklaring te geven om de aangehaalde tegenstrijdigheden teniet te doen.

Ook bij de brief van Professor S.A.(...) (stuk 12) maakt de commissaris-generaal kanttekeningen. Verzoeker stelt dat zijn vader na de komst van het Taliban-regime zijn politieke activiteiten terugschroefde, maar niet volledig stopzette. Verzoekers vader bleef zich dan ook vanuit Pakistan verzetten tegen het Taliban-regime.

De Raad wijst om te beginnen op het gesolliciteerde karakter van deze brief die op vraag van verzoeker geschreven is. De bestreden beslissing stelt: *"(...)In eerste instantie valt het op dat de brief zeer vaag blijft over de gebeurtenissen waarmee uw familie zou geconfronteerd zijn, getuige hiervan onder andere de bewering: '...the family was victimized and mistreated by the Taliban in various ways...'. Er wordt in het geheel niet ingegaan op de concrete vervolgingsfeiten die uw familie zou ondergaan hebben. Het is in dit kader dan ook weinig aannemelijk dat Prof. S.A.(...) niet eens vermeldt dat uw vader - zijn vroegere naaste medewerker - ontvoerd werd door de Taliban en nog steeds spoorloos is. In deze brief valt ook te lezen dat Mr. S.(...) (uw vader) en zijn familie sterke tegenstanders waren van het repressieve Talibanregime en ze de lokale bevolking hielpen waardoor ze op verschillende manieren mishandeld werden door de Taliban. Nochtans was uw familie ten tijde van het Taliban regime in Afghanistan (1994 tot eind 2001) gevestigd in Pakistan. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS in 2008 immers dat uw familie ongeveer 25 jaar geleden naar Pakistan immigreerde, dat u in Peshawar geboren werd en u later slechts vier maanden hebt doorgebracht in Afghanistan. Hoewel u verklaarde dat uw vader af en toe naar Afghanistan reisde vanuit Pakistan valt de bewering van Prof. S.A.(...) in de brief over het feit dat uw familie de lokale bevolking bijstond onder het zware Talibanregime helemaal niet te rijmen met het feit dat jullie gedurende het ganse Taliban-tijdperk in Afghanistan in Peshawar, Pakistan woonachtig waren. Er rijzen dan ook ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van deze brief.(...)"*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker stelt ten slotte dat het voor de commissaris-generaal al te gemakkelijk is om de andere documenten elke bewijswaarde te ontnemen door te verwijzen naar documentatie in het administratief dossier die zegt dat alle soorten documenten uit Afghanistan afkomstig onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij de instanties die de documenten uitgeven en dat vervalsingen vaak voorkomen.

De Raad merkt op dat de CEDOCA-informatie die in het administratief dossier steekt duidelijk is in verband met corruptie en vervalsingen van documenten in Afghanistan. Zonder verzoekers documenten als vals te bestempelen is het toch belangrijk om zeer voorzichtig om te gaan met de inhoud van documenten uit Afghanistan. Deze hebben slechts een ondersteunende waarde bij geloofwaardige verklaringen. *In casu* is de raad van mening dat verzoekers relaas niet aannemelijk is. De neergelegde documenten kunnen hier geen verandering in brengen.

Waar de bestreden beslissing het opmerkelijk vindt dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag stelde dat hij vier maanden in Afghanistan verbleven heeft, en bij zijn laatste zes à zeven maand, wijst verzoeker erop dat in Afghanistan en Pakistan een andere kalender gebruikt wordt als in Europa. Bovendien is voor de Afghanen tijd minder belangrijk dan voor Europeanen. Verzoeker weet dat hij ongeveer een half jaar in Afghanistan verbleef, maar het exacte aantal maanden kent hij niet.

De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk antwoordt dat zijn verblijf in Afghanistan minder dan vier maanden betrof (gehoor Commissariaat-generaal 17 december 2008 p. 4). Zoals de bestreden beslissing reeds stelt zou het feit dat dit de enige periode is dat verzoeker voor een lange periode in zijn land van afkomst heeft verbleven een indruk op verzoeker moeten maken en zou verzoeker zich toch geen twee à drie maanden mogen vergissen. Het louter stellen dat Afghanen minder belang hechten aan tijd verandert niets aan deze vaststelling. Het betreft echter geen doorslaggevend motief. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker vindt dat de bestreden beslissing geen enkel concreet argument geeft waaruit zou blijken dat verzoekers kennis over zijn district en provincie in Afghanistan recentelijk verworven zou zijn of ingestudeerd. Dit punt is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Wat betreft het feit dat u stelt dat u veel zou kunnen vertellen over uw district en provincie in Afghanistan en dat u daardoor zou kunnen bewijzen dat u van daar bent dient opgemerkt te worden dat de gretigheid waarmee u erover wilt vertellen er in het licht van de andere vaststellingen eerder op wijst dat u recentelijk meer kennis over die regio verworven heeft. U woonde er in totaal - afhankelijk van uw verklaringen bij uw eerste en latere asielaanvragen - tussen de vier en de zeven maanden. Er kan aldus niet worden uitgesloten dat de kennis over de regio vanwaar u afkomstig zou zijn in Afghanistan en die u bij uw huidige en negende asielaanvraag zou kunnen demonstreren ingestudeerd is. (...)".*

De bestreden beslissing stelt: *"Bovendien wil het CGVS in herinnering brengen dat bij de vorige weigeringsbeslissingen niet enkel uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden doch er werd ook geen geloof gehecht aan uw verblijf in Afghanistan en er werd vastgesteld dat u geen zicht bood op uw reële situatie in Pakistan. In beroep werd overigens door de Raad vastgesteld dat er ook geen geloof kon gehecht worden aan uw Afghaanse nationaliteit."*

Meer bepaald stelde de Raad in zijn arrest nr. 27.565 van 19 mei 2009: *"2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat aan de verwantschap van verzoeker met N.K. niet wordt getwijfeld op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd doch wel op basis van de verklaringen van verzoeker zelf waaruit blijkt dat hij zeer weinig weet over de activiteiten van N.K., verzoekers politieke kennis over Afghanistan nagenoeg onbestaande is, hij niet weet waarom zijn beweerd vader N.K. recent het besluit zou hebben genomen terug te keren naar Afghanistan, hij niet op de hoogte is van het bestaan van de Afghaanse kalender, hij geen organisaties kent die de Afghaanse "returnees" begeleiden bij hun terugkeer, hij weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfsstatus in Pakistan en de neergelegde taskara "het ongeloofwaardige karakter van uw terugkeer naar Afghanistan niet (kan) weerleggen".*

(...)

2.6. De Raad besluit verder dat verzoeker evenmin zijn profiel als Afghaans vluchteling in Peshawar aannemelijk maakt vermits hij geen organisaties kent die de Afghaanse "returnees" begeleiden en hij verder weinig of niets kent over de registratierondes die in Pakistan zijn geweest, hij geen weet heeft van de diverse documenten die door de jaren heen aan Afghaanse vluchtelingen werden uitgereikt en hij bedenkelijke verklaringen aflegt over de behoefte aan documenten in Pakistan. Gelet op voorgaande vaststellingen en het feit dat verzoeker zelfs het bestaan van de Afghaanse kalender niet kent en de

etnische Pashtoun clan zich uitstrekt tot het westen van Pakistan hecht de Raad evenmin geloof aan verzoekers bewering Afghaan te zijn.

2.7. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder deugdelijk bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt de verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk."

De Raad schaaft zich achter deze motieven.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS